

Niamuno Sargas

broliams Lietuvininkams žines parnešas.

Niamuno Sargas, Ragaineje kas penkčią išdūdamas, laštūja prie arcžiausiojo pušto ar per gromatnešį apsteliūtas ant bertainio meto 35 peningius, su prinešimu į namus 50 peningiu. Ir pati laikraščio spaustuvė priima apsteliūvimus.

Apšakymai į Niamuno Sargą įstatomieji laštūja po 10 peningiu už koją smulkeis raštais išspausdą eilę ir yra šio laikraščio spaustuvėje priimami. — Gromatas bei laikraščio rašomas priima rėdytojas Ragaineje (Ragnit).

Mr. 9.

Ragaineje penkčioje 21. nowemberi

1884.

Tikriejie uždaviniai wofikšosios kultūros prie Niamuno.

(Pradžia 8. numerije.)

Ans žemyn žiūrėjimas, tai lyg mū augšto kalno, wifai nėra teisus, o ir nei jokio grunto netur. Ale, jei ir koki gruntą turėtu, tai tik toks žemyn žiūrėjimas su tokia mislini tikram krikščioniui (o tikras krikščionis tikrai yra pasižeminęs!) ir šelp ne labai patinka. Arpencz jis žiur ant to, lyg labai pavojinga daigto, kūrį mū Diewo, wifą pasididžiawimą neapfencziančiojo, lengwei sawo korawonę rasti galėtu. Krikščionis atsimena, kaip šėtonas, ir musu išganytoją, jei butu galima buwus, klaidinti norėdamas, jį ant augšto kalno numedė, idant mū tokio, pats augščiausias budamas, ant wifų žemės karalyščiu žemyn žiūrėtu. Tai kas tikras, t. e. pasižeminęs krikščionis yra, ir tarp Wofiecziu, kas saugojas tokio žemyn žiūrėjimo, kur, per šėtono ktrybę, ir jam galwa lengwei sukities galėtu. Tai krikščionis kofios kultūros pasefėjams ir numyletojams (o mes tikrai tokie mes sąsime, kuriems tikroji wofikšoji kultura dar su krikščionyste neatmegztinai surišta yra) toks sawini parciu pasimėgfts žemyn žiūrėjimas ant kitu, ar mū augštu kalnu, ar tikrai mū Niamuno damu (pylimu, šancu), tam patim czėje wis užiant, kankaliūjant, trimytūjant ir šaukiant, nefe budu negal pasirodyti, buf augščiausiųjų uždawimu wofikšosios kultūros prie Niamuno esąs. Ar rasi titiems, tai nežinau.

Ale toks stowėjimas, użimas, kankaliawimas, trimytawimas ir šaukimas, Diewui dėkui, ir wifai be reikalo yra. Ta tikroji wofikšoji kultura — (jos sawalninkistūsius išdykėlius išimant, ale ji tik negal už tokius atsiliepti!) — ji, juč be jokio netikro pasididžiawimo tokias dawanas, tokią wietą, toki apskritumą, tokią wertybę, o ir, su musu cecoriaus bei musu waisfo stiprumu, tokią twirtybę mū musu sutwertojo, pono Diewo, malonės, yra gawufi bei apturėjusi, kad wifai per wiršų yra, tai ar

titiems, ar saw patiems, wis iš wieno ir iš naujo pasididžiawanczės žobzės, arba išdykėliawancziomis dainelems, papasakoti arba padainuoti! Ale šelp, klaus tikrai, ar rasi anie lietuwifkiejie karzygei, kurie tikrai lietuwifkai kalbėdawo, o ir „wafką prie Reino“ tikrai lietuwifkai, ano pono mokftojo Jedinacziio taip gražei išwerftą, giedodawo, bet tikrai wernoje kirdyje josios mislį tykai pajnsdawo, — ar jie, šatau, rasi to bei mentiaus stiprei, mentiaus wernai už karalių bei tēwifkē kowoje! Patys nusidawimai, ju stiprybės bei wertybės darbus augštai girdami, aiškiausei sako kad, ne

Tai to dėl ne tikrai iš wiršaus, bet, jei iš wiršaus, ir tikrai garbei ir tikram pajutimui mus tikrosios wofikšosios giminės labai priešais einas daigtas yra, wis tikrai lyg ant pylimu (šancu) stowėti ir sawo išmintį bei sawo, už wifas kitas geresne esancziios, kultūros wertybę ir wifą swetą ištrimytūti, buf mes esą tokia keliaujancziu kupczelninku draugyste, kuri taip pat mū turgaus iki turgaus bewalkiodama, sawo taworu wertybę wifiems pro šalį einantiems į ausis trimytūti liub — o tokio trimytawimo ir — reikalauja. Tikroji wofikšoji giminė, Diewui dėkui, tokią wertybę tur sawyje, kad ji tokio budo nereikalauja, o taip augštai stow, kad tiks budas jei ir wifai nepritinka, bet jei tikrai iškadyti gal. Tokie trimytauninkai, taigi, tikrai jei wokietyšte labai durnai šlužija; nesa ko tikroji wokietyštē werta yra, tai swetas ir be trimytu tik žino; o trimytininkai, turgaus kromininku budą sėdami, jei tikrai gedą padaro.

Ale, mū antrosios pusės, ir użimas su wariu — arba geležimi — taip jau wifai per wiršų yra. Swetas, kaip jau sakiau, žino, koki pasisekimą, su Diewo pagalba, stiprybę musu cecoriaus bei musu waisfu apturėjusi, o kad, su Diewo padėjimu, Wofietija ir ateisencziame czėje gatawa ir galinga gana yra, sawo apskritumą prieš wifus priešininkus apgiti. Tai, ant sawo rofundo, wis iš wieno ant šancu stowėti, ir sawo stiprybę ir mace, sawo

drąsa ir drutybe, wis iš wieno šaukiant arba dainiūjant, arba šelp užiant pasigirti, tai wifai nereikalingas, o prieg tam Diewui bei žmonėms labai nepatinkas daigtas, kūrį ant galo ir galėtu Diewo korawotas tapti. Darytime kofnas linkšmai sawo pareigą, kur Diewas ir kur karalius ję pastatęs yra. Rueikime, pagal karaliaus meilųjimą, ar į karįšką mokslą, ar (Diewe, mus ilgai mū to apsaugok!) reikalaujant, ir į patįs lūkus, pagal karaliaus wafę, ale be jokio neapfentimo arba panefinimo kitos giminės žmonių, kurie tik, ir karįše, ir kad su jeis kowoti reikia, tik ir tada musu broleis pasilieka. Ale nutildytime, kiek galima, užiantį warį — arba geležį — kur jo nėra reikalas. Jei wis iš wieno uždami ant „šancu“ stowėti norētumbime, tai tikrosios kultūros tikriaušius ir augščiausius uždawimus, kurie pakajuje atliekami yra, sawalninkistkai sugaištumbime ir wofikšosios giminės augščiausiąjį gyrių numazintumbime arba išnaiktintumbime.

Grykonu zemėje senowės czėje dwi gimini buwo wyriausi: spartistkoi ir atēnistkoi. Spartos žmonės wis iš wieno ant sawo „šancu“ stowėdami ir augštesne (ne priverftą arba gwoltu įgytą, bet) tikrą ir, su Diewo apšwietimu, walnai ir su išminczia iššipleczianczią kulturą nekindami, ant žemės tikrai sawo „šancu“ bei sawo ginklu gyrių paliko, kaip ir Turakai, ir Totorei, ir Indijonai. Atėnu žmonės, ir karo ir pakajaus mokslą, ale wifą sawo czėsu, o ne priverstinai, bet pagal Diewo dātafės dawanas, walnai ir su wifa išminczia, ne tikrai su paminejimu nesuprastu žodžiu, patys saw ir titiems parupindami — anie sawo tikrąje, ne pastui darytoje, ne tikrai taip wadinamoje, ne iš wienu tufcziu žodžiu sustėdancziąje kultura į tokią augštybę iškelė, kad jie, norint ir karįškū darbu didybe, daughbe bei drąsa ir už Spartos žmones dar bidesni buwo, tik ir tikroje sawo pacziu padarytoje kulturoje iki šios dienos už wifas kitas gimines augštesne wietą žina. Spartos žmonės, wis iš wieno ant sawo „šancu“ stowėdami uždawo; Atėnu

gioja wifus pafilaitymus taip, kad zokanisktas sumienhijimas su Ewe negalimas pastoja. Tik wieną prieprową dar mato stiprioji, meilės, o prieg tam ir neishititejimo bei neapshkantos pripildytoji mergaitė, galiausiai senai geidautąjį mērį atsielti: ji prišnitbda Mikeliui piktąjį dumą, nužudyti... ir ji pati mėgina žudyti. Wel wistas nūprofna. Nes tame mirksnyje, kaip su Mikeliu ir skaitlingais sweczais ant swobos ir į bažnyčią nor waziūti, atlatina subdžios ir jaunikiš tampa žudyimo apkalintās ir suimtas. Drąsa ir walės stiprybė nei dabar mylincziąjė moteriškę neprastoja; ji bando kalinį iškelti, ale mylimasis wgras į smertį užsimusą nupuldamas.

(Toliaus bus.)

Sze taw smuikas ir bugnelis.

(Pradžia 8. numerhyje.)

Ant tu žodžiu supūle dešimtininkai ir nuwifko nelaimingąjį senį į kalną kamarą, kur buvo kalados. — Rasi ne wienas iš skaitytojų ir žinoti nežino, kas tai buvo kalados. Dėl to paklaushkite: Szaltoje ir tamsoje kamaroje ant šlapios žemės galejo ant wiens kito du storu rąstu su iškrotoimis sklyemis dėl koju įfikimo. Wienas galas tu didu aklinau buvo futabintas geležimis, o antras galas užrakinamas su spyha. Pafelę tą galą įfikdavo kaltininku tojas, katrie aughtynaiši guledami ant šlapios žemės walmomis rančomis kaip įmanydami gynyšū nū rēpšiojancziu ten wifokiu wabalū, kirmėliu, žiurkiu ir piktwarliu, kurios pafidabojo užsirioglinti ant kalinių weidu. Taip tankei užmigus gir-tam sąrgui, tie wargšai negaledami išsi-prašyti išleidimo laukan atlikdavo prigimtus reikalus ant kancijos wietos. Tos kalados bene dar buvo pafilikufios nū widuramžio (widutiniu amžiu) tamšybės ir burtu, kad intwizycija (perjieškujimas wēros dalykūse) galwijiškai žudė žmones, išhauktus kaltininkais. Tokie tai žudy-mo itaisai kita syki riogsojo pas walsęziu wyresniašius ir kitoje sudwieteje. Dabar, Diemui defui, iš wchraushbės paliepmo tos baifios kalados wifikiškai išnaiktintos.

Tokioje tai kalužėje per wifą naktį buvo iškistas nabagas Jurgis, o nedori waikai jūtesi ir džiaugėsi iš to, kad tėwas tur gerą natwynę. Ant rytojaus staršinas pashaukęs Jurgį pasakė:

— „Nu tą, seni, ar gerą turei natwynę?“

— „Labai gerai natwojau“, atsakė Jurgis, „bet waikams ghywenimo nepaliksiu!“

— „Ar tu dar priekshyies!“ susuko staršinas ir subdžios. „Storasta, ryškėziu!“

Nelaimingas Jurgis tujaus tapė ištietas ir nemielafirdingai plaktas ryškėmis. Tikto kraujas, o senelis staudulingai waitojo, — o sunus, tie išgamei žmogystės, weizdėdami ant to ne tikrai nesiigaiejo sawo tėwo, bet ir iš ano baifios kancijos džiaugėsi.

Po to neteisingojo sudo waikai pawarė tėwą nū gaspadorystės ir wifką užėmė po sawo waldžia, o nuwargintąs Jurgis skundėsi tarpininkui (pafredininkui), kurlai liepė tam pacziam neteisingam walscziaus subui padaryti teisybę, taip lygei, kaip butu prišakęs wifkui apjudyti prową, kilusią tarp awino ir kito wifko. — Wienof wals-

cziaus subas parokawo, kad waikai koją metą dūtu tėwui: rugiu keturis, mieziu wieną ir awižu du puru (puras bewelf du lietuwifku šepeliu), nupenėtą meitelį, penkis rublius, druskos tris maczius ir porą kurpiu (šopagu su medineis padais), pafetu du puru ropucziu (ercziufu) ir tris maczius semeniu, taip jau maitintą karwę.

Norints tas parokawimas daug buvo neganėtinas Jurgio išmittimui, jo paczios ir mažos dukters; wienof tėwas ir tūmi džiaugėsi. Bet nedori waikai, budami gana turingi ir turedami pripiltus aridus (miegas) jawu, taip jau pardawinedami arklis po šimtą rubliu, neishpildė sudo ištarmės ir neshiowė wifai išriausti ir warginti tėwą, tai yra: wietoje grynū jawu dawė jam pasturlakus su pelais, wietoje nupenėto meitelio primedawo mažą pridwėjusį paršutą. Szerdami karwę traukė pašarg, taip jog pawasarij reitėjo karwute kilnoti ir mos ghwą į ganyklą išwilti. Sodindami roputes wertė tokias plonas wagas, kad neužerdawo ropucziu ir nebuwo galima anu aplaupiti. Apie pinigūs, druską ir kurpes ir girdėti nenorėjo ir anu wifai nedawė. Taip jau nedūdawo tėwui malkos pagalio išwirti walgyti, turejo senelis pafinešti iš girės ant sawo pecziu. Pri-fartinus metinems šwentėms, tai yra kalėdoms ir welykomis, waikai budami wifko pilni, neušprašė tėwo prie sawo stalo, nepakišo jam ragašio ir mēsos kasnelio, wargšas tankei apsieidawo su sawa dūna, o ir tos mažai tebmwo. Ant galo tie bediewei waikai tankei kalbėjo: „Žmoniu tėwai miršta, o musifkis stiprus kaip ar-flys. Ar girdi, kad tu padwėsi, tai mes pafiwabysime smuiką ir bugnelį!“ o „jau-smingoji“ marti pridėdavo: „Dieme, dūf, kad aš tawę matycziau ištinusį kaip awilį!“

(Dar ne wistas.)

Jš swetur.

Maskolija. Polytiškėjie skundikai (dē-nunciantai) Maskolijoje jau mos begal sawo ghwafį išlaityti. Taip šioje dienosė nekurfai studentas Maskawos akadēmijos, wardu Rojewas, kurlai daug sawo draugu buvo išdawęs, tapė apniktas marinancijos ligos, kuri lyg nūdais apdawimu pafirodė, kaip ji wienas swetimas žmogus buvo ap-lankęs. Pulicija storojasi tą wyrą susieš-toti, ale nūprofnai. Ir kaliniu užweizdas turejo prapulti bijodamas, kad nenužudyti. Kifsai studentas, taip pat pulicijos špė-gas, turejo iš baimės dėl nužudy-mo Mi-škawą prastoti.

— Baltifkose provincijose Maskolei wēl su wifa mace pradėję Wotieczius į Maskolius wersti, įsakydami, kad nusida-wimui mofšlas maskolifkioje kalboje turis buti atliekamas (kifsas dar mofifkioje kal-boje mofinama). Jš to Wotieczei labai pradėjo haukti, o ir su teisybe; ale tą sawo žemėje daro, to nemato! Wums jau nei wēros pamofšlo nebenor prigim-toje kalboje dūti. Kas taw nemalonu, nedaryf nei kitam!

— Jš priežasties štyrimu išpūlimo Wokietijoje šako wofifklasis Peterburkio laikrafkis, jog Wokietijos štyrimo siauti-mai swetimosė žemės nesmagią įpauką padarę, matant, su koku džiaugsmu Wotiecziu neprietelei koją ju nesutikimą patyria. Žei iš štyrimu siautimu reikėtu

apie Wotiecziu wiennybę ir sutikimą mistyti, tai labai sunku ir smutna butu. Tos partijos ir partijelės tik wienūse apšifodžia-wimūse, wienūse apšifapymūse ir išsidar-tymūse ghywenancijos. Socijaldemokrotai pafirodą kruwinai rauboname ateitines abroje, ir Diemas wienas žinas, kur tos partijos nufiblofkencijos. Tik wieni so-cijaldemokrotai ir ultramontanai (katalikai) ešą su sawo štyrimais pafajingi. Wotie-cziu laikrafkėjė pridėda, kad ši apšwalga daug teisybės turinti.

Amerika. Prezidentystės kandibotas Blainė sykiu su žine, kad jo priešininkas Klēwelantas wiršų štyrimūse apturejes, ir patirti gawo, kad jo dwiejū rikiniū knigu „Dwidėšimt metų kungresė“ dusintu-penfesdešimtuštantysis eksemploras iš spauštūwės išėjes. Kadangi jam už ko-žnas knigas 4 marki cžysto pelno liekti, tai jis iš tikro milijoneras paftojės.

Prancuzija. Pargifkė socijaldemokro-tai nebesifino tą iš džiaugsmo bedaryti, kad Wotieczei socijaldemokrotai prieštyrimu taip daug deputertu laimėjo. Žie jiems pažada ir pinigų ir kitokios pašalpos, kad tik nepailsiu dirbė!

— 17. now. Kolera wis dar tebesiau-czia; taip taje liga šioje naktyje 20 pasi-mirė.

Jš Wokietijos.

Berlynas. Kunigaitikis Bismarkis kalbėjes, kad Braunšweikis sawrėdikla ercifyhtje Wokietijoje pafilifšes.

Frankfurtas, 15. now. Du trufiu ne toli Hanawos susidaužė, prie to 18 žmoniū tapė užmušta ir 20 labai sunki sužeista. Wienas trufis dar nebūwęs pabėges nū gelkfeldwario, kaip antrasis ant wiršaus užbėges.

Braunšweikis pafifkyres sawo waldonu Bruu princą Albrektą; ar bus štyrimas patiwirtintas, dar nežinoma.

Jš Lietuwos ir Rytprusiu.

Baguinė, 20. now. Szioje dienosė pra-dėjo šlapdraba snigti. Dabar jau šauni karta žniego, o šyryt ir gerai pašalo, taip kad žmonės su šlafėmis padorei gal waziūti.

Užė. [Priaikintuju subas.] 13. now. turejo šaltyžius Jonas Gerulis iš Skroblu dėl žinomai neteifios priesiegos ir ištintininkas, pirma gromatnešys, Jonas Schāferis kaip ir buwushis gromatnešys Jurgis Žemaitis iš Katycziu dėl išwa-džiojimo ant neteifios priesiegos atšiliepti. Gerulis tapė tik nežinomai darytos netei-fios priesiegos kaltintas ir už tai šepėis mēnėseis kalėjimo korawotas, o antrudu tapė prasudytu ant meto temnyczios, 2 metu garbės prapuldymo ir ant wifados negalėjimo liudininkais buti.

Rusnė, 14. now. Jau wēl ugnis musu kieme pafirodė. Stalbas karcziauninko T. užfibegė, ale tapė weikei ugnis išgėjta.

— 16. now. tapė wēl Rusnė ugnies haufsmo išgandhta. Ant kucpziaus Mo-štaiczio kiemo, kur sutapota malka radofi, buwo ugnis atširadusi, kurią wienof weif išgėję.

Prekulė, 12. now. Gaspadorius Lu-katis iš Dreziū mūjes į Szilinininku kar-cziamą taip apfigerė, kad ant wietos už-migo. Karcziauninko pabudintas ir para-

gintas namon eiti ir išejęs. Nyto meta jį jau lawonu ant kelio atrado. Vėda, kad žmonės ir negal ir negal liauties nu to degtinio gėralo!

Olėka. Sziczion netoli gale praėjusiojo mėnesio nurazbajautasis žmogus buvęs Lietuvininkus iš lentistofios Suwalku gubernijos, pravarde Pasewstis. Jis parfeliamas iš Amerikos ir turėjęs su savimi 500 rublių, kurlas ten buvęs užfipelnęs. Jo draugu bu, kurlas jo razbaininkais laikomi, yra dabar jieklomi.

Wisofia žine.

— Du įsėdu įsiejusiu knefasi apie mokslą; wiens taria: „Man wisai iš dywu neiseina, kaip tie mokslinczi gal taip daug žinoti! Jie žino, kada ir kuroje walandoje šaulė bei mėnų užtemsta.“ — Antras: „Kas tai per dywai? Juk tai wis kalendrose stow paražyta.“

— Dwi laimynai. „Kokį išgastį turėjome wakar per pietus! Per padidinamąjį stiklą šaulė uždegė popėrius ant lango, kad ir langu užlaidai (gardynai) buvo užfidegę. Laime, kad tai pasitiko widui, tai dar užgesinom.“ — „Kad tai dieną saugo! Dieve! but buvę naktį, tai ir butu wisi namai užfidegę!“ A. B.

— Unija*) yra wardas naujo lietuwiško laikraščio Amerikoje išeinanczio. Jo rašėjas yra Jonas Szliupas, buwusis Aukšros rėdytojas, kuriam waldžia iš neštinomu priežastėzin Prusu Lietuwoje nepavėlyho gyventi. Tasai laikraštis, labai

*) Unija išeina kas subatą ir laštąją ant metu 8 m. 50 pf., ant pusės metu 5 m. 50 pf., Siropoje ant metu 12 m. 75 pf.

šaunioje patrijotiskoje dwaseje rašytas, pakels ne wienam nuliudusiam ir jau rasi apmirusiam Lietuwininkui umus, idant dar laiku įsipraštų savo giminei ir kalbai gero daryti. Musu priešininkai tame laikraštyje wėl pamatys kokią nors ar nykilistų ar pańslawistų propagandą, ir nemėgine prasudyti. Szisai laikraštis užstima kelti tarp Lietuwininku meile del priegimtinės kalbos, mokslą tėwu kalboje ir Lietuwininkus nurodyti ant juu kaip Lietuwininku reikalui. Jis įturio 1. ir 2. numerio pamename: „Apie žmogiską kalbą“, „Reikalai Lietuwininku Suwienytose Walsztijose“, „Gymastis“, „Polytikistų peržwalga“, „Regailistingas“, „Iš Lietuws. Mes iš širdies meljame kų širdingiausiąjį laime ir pasifekimą savo jauniaušiamiam broliui ir draugui tolinamiam paswėtyje! — Nekurjai studurninkas Eugeneimas, tėwas šėšiu luditui ir wargužis, tapę Karlsruhėje nesenei į ministeriją pašauktas, kur jam pasatė, kad jisai dalininku nekurio pawelbėjimo iš Anglijos su 6 milijonais esąs. 50,000 markiu gawo pradēm išmokėta.

Gromatnyczia.

D. Rimkui, Paaukstupyje. Tamstos abonawojimas su 1 rubliu atėjo; užstenta už pusę metu. Už bertainį (czwertį) metu pasidaro prėnumeratas 35 pf., o porto 13 kartų po 5 pf. = 65 pf., iš wiso 1 markis arba pusė rublio.

Priczku Wunderni, Skersniamunhyje. Jusu gromatėlė atėjo drauge su taje p. Rimkaus. Niamuno Sargo num. 1—8 išsiuncziau, ale nešinau, ar gaukite, nesa regis jusu

prawarde ne tikrai parašiau apfiribdamas. Už bertainį metu pasidaro 50 kap.

Kr. B. Tilžeje. Tawo giesmutė „Mano motynos kalba“ taps į kitą numerį patalpinta, kadangi žiam numeriui jau kita atspaudimo laukia. Szirdingas labas dienas jum dwiem.

J. Szl. Amerikoje. Unijos du plūktu atėjo iki musu. Szirdingai dėkui! taps reikalas aprupintas. Siuntėme 11 eff. 9. „A.“, 10 eff. „Tėw. g.“, 1 eff. „Biber aus Ost-Preußen“; ar gawai?

Turgaus prekia iš Tilžės.

	15. nov. 1884.	M. 3	M. 3
Rwiecei, 42 1/2 filogr.	5 50	7	—
Ruger, 40 filogr.	4 40	5 30	—
Riejei, 35 filogr.	3 30	4 80	—
Awijos, 25 filogr.	2 70	3 30	—
Širnei	7	9	—
rainieje, 45 filogr.	6 50	8 50	—
Sėmenei, 35 filogr.	6	7 50	—
Tomotai, 50 filogr.	16	—	—
Woputės, 45 filogr.	2	—	—
Smieštas, filogr.	2	—	—
Kiausei, fapa	2 50	—	—
Pypas, ektolyteris (100 lyteriu)	24	—	—
Brangwynas, lyteris	28	—	—
Kiaulėna, filogr.	1	1 10	—
Kautėna, filogr.	— 80	1	—
Wersėna, filogr.	— 80	—	—
Aminciana, filogr.	— 80	—	—
Krūpat praštieje, filogr.	— 34	—	—
Awisų krūpai, filogr.	— 44	—	—
Szienaš, centneris	1 90	2 30	—
Sziaudai, fapa po 600 filogr.	18	24	—

Berlyniškis rublio kursas.

100 rubliu:		
13. 208,80 m.	14. 209,20 m.	15. 209,20 m.
17. 209,65 m.	18. 209,95 m.	19. 209,60 m.

Karakiancziaus špyrtus. 19. nov.

10000 %	43 m.	— pf
---------	-------	------

Apjatymai.

Savo gerai zurtėrūtaje

materijoles tavoru padetuve

prisiulau atkartotinai noringam padabojimui, įpaczei: cukoriaus, muszkebodes, kapijos pupu, muilu, tauku, zvakiu ir geriausiosios amerikonszkosios swetlyczios petrolijos ant numazintu be galo pigiu prekiu.

Noringo ėmimo praszo

A. F. Leppert'as

Ragainėje.

Dailus ufis su 2

ghwenamom trobom,

staldu, pašiure, dideliu

daržu, 7 murgais geros

emės ir pienu, kelis žingėjus m

gelškeldwario atstu, prie bažnyczkiemio, turgaus, paczioje artybėje amtsubžio (amtsgeriktės), bidžiame remestininystės pilname kieme, yra tujaus pardūdamas. Ištikimi pirkejai neprivalo daug įmokėti. Artesnę žinę dūda šio laikraščio spaustuwe.

„Niamuno Sargo“

Lietuwiškos Kalendros 1885 m.

yra gannamos už 25 pf. knygų įpaustuweje J. Syberto Ragaineje.

Išl-idžia ir už redystę atsako J. Sybertas Ragaineje.

Statydina ir spauzdina J. Sybertas Ragaineje.

PASLĖPTAS LIGAS

gydau pagal naujausią moksliszką isztyrimą, ir pikeziausiuse atsitikimuse, pawadinimo negaiszindamas; taip pat ir piktasias silpnybes paslėptu jaunystės grėku (onanijos), gysleliu (nervu) sugaiszimo ir negalėjimo (impotencijos). Didžiausias užtylėjimas. Praszoma plataus ligos praneszimo.

D-ras Bella,

sanaris moks. draugyszciu ir t. t.

6, Place de la Nation 6. — Paris.

Gerai išsilaitęs darbo wežimas, kaip ir įslajutės bei šėip keli wežimo smotai yra pigi paridūdami. Daugiaus pašato šio laikraščio spaustuwe.